

บทที่ 371

ความหวัง ความจริง และชีวิต

ข้าแต่พระเป็นเจ้า มีเพื่อน ๆ ถามลูกว่า จากการที่ได้ไปพูดแบ่งปันมาเยอะแยะทั่วโลก ครั้งไหนมีความหมายสำหรับลูกที่สุด ลูกจะตอบเสมอว่า สำหรับลูกแล้ว การพูดแบ่งปันทุกครั้งจะมีความหมายเสมอ ไม่ว่าจะพูดที่ใด ผู้ฟังจะเป็นใคร หรือมีกี่คนก็แล้วแต่ เพราะลูกถือว่า การพูดทุกครั้งเป็นพันธกิจที่ทำเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระองค์และทุกครั้งลูกก็มีความสุขเมื่อได้ทำพันธกิจสำเร็จลงด้วยดี!

แต่ ... ถ้าเป็นคำถามอีกแนวหนึ่ง ถามลูกว่า การพูดแบ่งปันครั้งไหนมีความลึกซึ้งกว่าครั้งอื่นๆ ลูกตอบได้ทันทีว่ามีคะ 2 ครั้ง แม้จะเป็นการแบ่งปันที่ต่างกรรมต่างวาระ และคนละประเทศ ตลอดจนผู้ฟังเป็นคนละกลุ่มบุคคล และต่างอาชีพก็ตาม แต่ที่เหมือนกันในสองกลุ่มผู้ฟังที่ลูกรู้สึกผูกพันเป็นพิเศษคือ ทั้งสองครั้งผู้ฟังต้องการ “ความหวัง” และการที่พวกเขาได้ยินคำพยานจากปากของลูก ซึ่งครั้งหนึ่งในชีวิตดูเหมือนจะเป็นคนที่ไม่น่าจะมีความหวังหลงเหลือเลย แต่กลับมามีชีวิตที่เปี่ยมไปด้วยพระพรของพระองค์ในทุกวันนี้ นั่นมันมีความหมายสำหรับผู้ฟังมาก และความรู้สึกตื่นเต้นและดูมีชีวิตชีวาใหม่ที่เปี่ยมไปด้วยความหวังของผู้ฟังได้สะท้อนกลับให้ลูกได้รู้สึก แม้ลูกจะยืนพูดอยู่บนเวทีก็ตาม

ครั้งล่าสุดที่ลูกได้ไปพูดให้ผู้คนที่รอดชีวิตจากซูปเปอร์พายุไต้ฝุ่นที่เมืองตาโคลบัน (Tacloban) ประเทศฟิลิปปินส์ ลูกรู้สึกได้ถึง “การมีความหวัง” ของพวกเขา หลังจากการแบ่งปันของลูกได้จบลง จากการที่พวกเขาขอซื้อหนังสือ “Moving the Mountain” และการมาขอพูดคุยกับลูก แล้วลูกก็มีความสุขหากสามารถทำให้ผู้ฟังกลับมามีความหวังในชีวิต และที่สำคัญที่สุด กลับมามีความเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าใหม่ได้

อีกครั้งหนึ่ง หลายปีก่อน ลูกได้รับเชิญจากซิสเตอร์คณะหนึ่งที่มีศูนย์ฝึกอาชีพที่พหุศาสตร์สำหรับผู้หญิงที่มีอาชีพกลางคืน ในตอนนั้นจะใกล้วันแม่ของประเทศไทยเรา ตอนที่ลูกได้รับเชิญ ลูกถามซิสเตอร์ผู้เชิญว่า จะให้ลูกไปพูดในหัวข้ออะไรและผู้ฟังก็เปอร์เซ็นต์เป็นคริสตชน คำตอบก็คือ หัวข้ออะไรก็ได้ที่จะให้ความหวังแก่สตรีเหล่านั้น เพราะทุกวันนี้ พวกเธอมีความหวังเพียงอย่างเดียวคือ ขอให้ผู้ชาย ซาดีไหนก็ได้ อายุไม่เป็นโรมาซุบชีวิตพวกเธอโดยขอแต่งงานและจุดให้พวกเธอออกจากวังวนที่กำลังเป็นอยู่ และเกือบทั้ง 100% ไม่มีใครเป็นคริสตชน

เอล่าซี ได้รับเชิญแต่ให้คิดหัวข้อเอง ยากยิ่งกว่าผู้เชิญกำหนดหัวข้อมาให้เสียอีก ทั้งผู้ฟังก็ไม่ใช่คริสตชน ตลอดจนไม่ใช่สตรีนักธุรกิจ หรือมีอาชีพธรรมดาสามัญ ลูกจำได้ว่าลูกสวดทูลขอการทรงนำจากพระจิตเจ้าเป็นสัปดาห์กว่าจะสรุปว่าหัวข้อที่ลูกจะไปพูดนั่นคือ “ความหวัง ความจริง และชีวิต”

ลูกได้เริ่มต้นโดยบอกกับพวกเธอหลายร้อยคน (จำได้ว่ามาเกือบหมดทั้งพหุศาสตร์เลย) ที่มาฟังว่า คนเราทุกคนจะต้องดำรงชีวิตโดยมี “ความหวัง” มิฉะนั้นแล้ว ชีวิตจะขาดพลัง ขาดแรงผลักดันที่จะขับเคลื่อนให้ชีวิตไปสู่จุดหมายปลายทางที่เราตั้งไว้ได้ แต่ ... จากประสบการณ์ของลูก “ความหวัง” กับ “ความจริง” อาจจะเป็นคนละเรื่องในชีวิตจริง และในการตั้ง “ความหวัง” ให้ตัวเองนั้น เราจะต้องมีองค์พระเป็นเจ้าหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์โยนพระพรลงมาจกสวรรค์ไม่ได้ เราต้องช่วยตัวเอง เราต้องทำงานหนักเพื่อให้ก้าวข้ามอุปสรรคที่ขวางกั้นเรา และไม่ว่าเราจะนับถือศาสนาใด เราต้องมีความเชื่อ ความศรัทธาในพระศาสนา และหลักธรรมของศาสนาของเรา และความเชื่อความศรัทธานี้แหละจะส่งเสริมให้เราบรรลุถึง “ความหวัง” ในชีวิตจริงของเรา และสำหรับลูก ลูกนับถือศาสนาคริสต์ ลูกมีความเชื่อความศรัทธาในองค์พระผู้เป็นเจ้าของลูกเต็มเปี่ยม .....

ตอนลูกพูดจบหลัง 1 ชั่วโมงที่ซิสเตอร์ให้เวลาไว้ หลายคนในหมู่ผู้ฟังร้องไห้ พวกเขากรูเข้ามาล้อมลูกไว้ และดูเหมือนจะนึกได้ ไม่มีใครกล้าเข้ามาใกล้จนชิดตัวลูก มีคนหนึ่งถามขึ้นมาว่า “หนูกอดพี่ได้ไหมคะ?” ลูกยิ้มและพยักหน้า เท่านั้นเอง เชื้อนทำนบแตก สตรีที่อาจคิดว่าสังกรรมร้ายก็เผลอเข้ามาโอบกอดลูก เพราะทราบแล้วว่า ลูกไม่ได้รังเกียจพวกเขาเลย ไม่เพียงเท่านั้น พวกเขาทุกคนยื่นดอกมะลิที่ถือกันคนละดอกมอบให้ลูก ช่วงเวลาในตอนนั้นยังคงติดตรึงในความทรงจำของลูกจนทุกวันนี้ ลูกได้รับการกอด การหอมแก้ม คละเคล้าด้วยน้ำตาทั้งจากผู้ฟังและตัวลูกเอง วินาทีนั้นเอง ลูกจำได้ว่าลูกคิดถึงพระวาจาบทนี้ว่า **“ท่านทำสิ่งใดต่อพี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุดของเราคนหนึ่ง ท่านก็ทำสิ่งนั้นต่อเรา” มัทธิว 5:40**

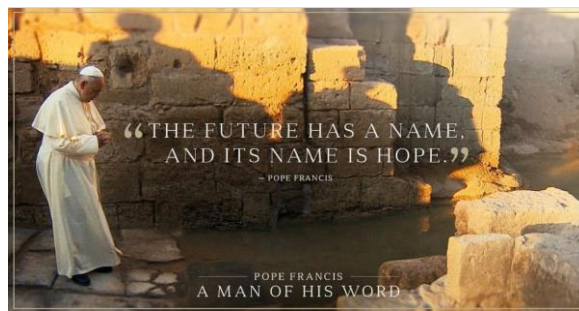
ทุกวันนี้ ดอกมะลิทั้งหมดในวันนั้นถูกรวมเป็นช่อเดียวกันและถูกตั้งไว้บนโต๊ะตรงมุมห้องทำงานของลูก วันเวลาผ่านไป แต่ความทรงจำอันเต็มเปี่ยมไปด้วยความรักของพระเยซูเจ้าในหัวใจของลูกที่มีให้กับสตรีเหล่านั้นยังคงอยู่ และจะมีมีวันเสื่อมคลายไปเลย

พระสงฆ์องค์หนึ่งที่ลูกเคารพรักเคยพูดไว้ว่า “ความเชื่อ ยิ่งแบ่งปัน ยิ่งเพิ่มพูน” ช่างจริงกระไรเช่นนั้น ยิ่งนำเรื่องราวชีวิตที่ผ่านมาไปแบ่งปันให้ผู้คนฟังมากเท่าไร ยิ่งทำให้ลูกเห็นถึงความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่มีต่อมนุษยชาติมากขึ้นเท่านั้น จากชีวิตที่ “เก็บตก” จากหลุมพรางอันใหญ่ใต้ดิน ลูกลุกขึ้นมาแล้ว ลูกสู้ต่อ โดยลูกมี “ความหวัง” บนพื้นฐานของ “ความเชื่อ ความศรัทธา” อย่างแรงกล้า ลูกพูดได้อย่างเต็มปากว่า “ความเชื่อ ความศรัทธา” ของลูกนั้น มันคงหนักแน่นตั้งขุนเขาศิลา

ในตอนที่ถูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์อย่างสมบูรณ์แล้ว หากลูกบอกใครถึง “ความหวัง” ที่ลูกมีในใจในขณะนั้น เขาก็คงพูดว่า ลูกนั้นไม่บ้าก็เมา แต่ลูกสวดภาวนาทุกถ้อยคำของพระองค์แล้วลูกก็รู้สึกได้ว่า พระองค์ทรงยิ้ม ไม่ได้ทรงตำหนิลูกใน “ความหวัง” ของลูกนั้น ด้วยความเชื่อความศรัทธาอย่างเต็มเปี่ยม ลูกก็สวดภาวนาของลูกมาเรื่อย ๆ ณ วันนี้ 20 ปีผ่านไป “ความหวัง” ของลูกเมื่อ 20 ปีก่อนก็เป็นความจริงแล้ว ลูกจึงขอสรุปว่าในการดำรงชีวิตของคนเรา เราจำเป็นต้องมี “ความหวัง” บวกด้วย “ความเชื่อ ความศรัทธา” บวกด้วย “ความขยันหมั่นเพียร” และหากสิ่งที่เราหวังและสวดทูลขอ นั้นเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์แล้ว ไม่มีอะไรที่จะเป็นไปได้ในชีวิตนี้!

ลูกเขียนบทสวดนี้เสร็จอีกสัปดาห์ต่อมา สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรงตรัสในวันฉลองปีสากลนี้ 2018 ว่า

“The future has a name. And its name is Hope.”

I love You, Your Holy Father ☺☺☺

“องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานให้ข้าพเจ้ามีลิ้น เหมือนลิ้นของศิษย์ที่พระองค์ทรงสอน เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพูดจาให้กำลังใจแก่ผู้เหน็ดเหนื่อย” อีสยาห์ 50:4

อาแมน

ลูกขอพร: องค์คณนทร์

